

בית משפט השלום בעפולה

תא"מ 20-01-63355 יוסף נ' גסולקר ואח'

תיק חיצוני:

בפני כבוד השופטת מאג'דה ג'ובראן מורקוס

תובעים דנה יוסף
ע"י עו"ד יוני ג'ורנו

נגד

נתבעים

1. אלעד גסולקר-ניתן פסק דין
2. איתן אביטל
- נתבע מס' 2 ע"י עו"ד יריב רז

פסק דין

לפניי תביעה לפי חוק איסור לשון הרע, תשכ"ה-1965 בגין פרסום תגובה ברשת הפייסבוק.

תמצית הרקע העובדתי ועיקר טענות הצדדים

1. התובעת הינה שוטרת במשטרת התנועה הארצית בשלוחת צפון. ביום 27.12.2017 עצרה התובעת רכב לצורך מתן דו"ח תנועה לנהג אשר שוחח בטלפון הנייד בזמן נהיגה. האירוע תועד בסרטון בידי צד שלישי והועלה לרשת הפייסבוק לקבוצה הנקראת "חדשות בזמן" כשהוא מלווה בכותרת "אזרח עושה תנועה מגונה לשוטרת ומשתמש בכוח כנגדה" (להלן: "הסרטון").
2. לטענת התובעת, הסרטון זכה לשיתופים ותגובות רבות ברשת הפייסבוק שכללו התבטאויות קשות ופוגעניות כלפיה רק בשל היותה שוטרת. היא מוסיפה כי בין כלל התגובות בלטו התגובות שפרסמו הנתבעים 1 ו-2, אשר חרגו בחומרתן והן נועדו להשפיל את התובעת בעיני הבריות, לבזותה ולעשותה מטרה ללעג [צילומים של התגובות צורפו כנספחים ג', ד' ו-ו' לכתב התביעה]. בשל החומרה המיוחדת שלטענת התובעת יש בתגובות של הנתבעים, היא הגישה נגדם תביעה וביקשה לחייב אותם לפצות אותה, ביחד ולחוד, בסך של 50,000 ₪.

בית משפט השלום בעפולה

תא"מ 20-01-63355 יוסף נ' גסולקר ואח'

תיק חיצוני:

1. הנתבע 1 לא הגיש כתב הגנה מטעמו. ביום 1.6.2020 ניתן נגדו פסק דין בהעדר הגנה. התביעה המשיכה להתברר נגד הנתבע 2 (להלן: "הנתבע").
- 2.
- 3.
4. הפרסום שמיוחס לנתבע 2 הוא זה: "בת של אלף זונות... שתתפגר... מישהו צריך להזכיר לכלבה שהוא זה שמשלם לה את המשכורת..." (להלן: "הפרסום").
- 5.
- 6.
7. נתבע 2 לא הכחיש את הפרסום. הוא טוען כי יתכן שהביטויים שהופיעו בו לא היו נעימים לתובעת, אולם הם לא מהווים לשון הרע. זאת משום שאינם מבטאים אמירה עובדתית לגביה ולא נועדו להתפרש ככאלה. בנוסף הוא טוען כי בהתאם לפסיקה, קללות וגידופים אינם בגדר לשון הרע ואין מקום לתבוע על כל התבטאות ברשת האינטרנט. הוא מוסיף כי פירסם תגובה אחת בלבד שכללה "קללות רחוב" בעוד שנגד התובעת פורסמו התבטאויות קשות הרבה יותר בידי רבים אחרים. לטענתו, בחירתה של התובעת להגיש את התביעה רק נגד שני הנתבעים כאן תמוהה, ויתכן שזה משום שהנתבע הוא אדם נורמטיבי והתובעת חשבה שתוכל להוציא ממנו כספים בקלות יחסית.
8. לטענת הנתבע אין כל פסול בציון העובדה שבהיותה שוטרת, התובעת הינה אשת ציבור אשר מקבלת את משכורתה מכספי האזרחים.
- 9.
10. הנתבע מדגיש כי בפרסום שמיוחס לו לא הוזכר שמה של התובעת והיא לא תויגה בו. עוד הוא טוען כי פניה לא נראים באופן ברור בסרטון ולכן כלל לא ניתן להבין שבפרסום מדובר בה. כן הוא מדגיש כי התגובה נכתבה ב"עידנא דריתחה" בעקבות צפייתו בסרטון, ולאחר שכעסו דעך הוא מחק אותה.
- 11.
- 12.
13. הנתבע מוסיף כי החלת המבחן האובייקטיבי על תוכן הפרסום מביאה למסקנה כי הפרסום חוסה תחת הגנת "זוטי הדברים" הקבועה בסעיף 4 לפקודת הנזיקין, ובהתאמה כי אין הצדקה להגשת התביעה בשל בזבוז זמן שיפוטי יקר. בנוסף, הוא סבור כי מדובר בתביעת השתקה.
- 14.
- 15.
16. בדיון שהתקיים לפניי ביום 23.12.2020 הסכימו הצדדים לוותר על חקירות עדים וסיכמו את טענותיהם בעל פה.
- 17.
- 18.
- 19.
- 20.
- 21.
- 22.
- 23.
- 24.
- 25.
- 26.
- 27.
- 28.
- 29.
- 30.
31. בסיכומים הדגיש בא-כוחה של התובעת כי היא נראית בסרטון. בשים לב לפסק הדין שניתן נגד הנתבע השני, הוא העמיד את תביעתו נגד נתבע 2 על 25,000 ₪. הוא הפנה לפסקי דין מהערכאות השונות בהם נקבע שתגובות בפייסבוק עשויות להוות לשון הרע וכי הזכות לחופש הביטוי לא מתירה ביזוי של אדם. כן הוא טען כי שוטרים אינם נבחרים לציבור אלא עובדי מדינה ובכל מקרה הדברים שפרסם הנתבע אינם בגדר ביקורת לגיטימית.
- 32.
- 33.
- 34.
- 35.
- 36.

בית משפט השלום בעפולה

תא"מ 20-01-63355 יוסף נ' גסולקר ואח'

תיק חיצוני:

11. בסיכומים מטעם הנתבע הדגיש בא-כוחו כי פניה של התובעת כלל לא נראים בבירור בסרטון, וכי הנתבע לא ציין את שמה בתגובה שפרסם. כן נטען כי הנתבע התבטא אמנם בלשון בוטה וגסה, אולם הוא לא הפיץ את הסרטון ואם התובעת לא הייתה מזדהה ומגישה את התביעה, כלל לא היה ניתן לייחס לה את שנכתב בתגובות. בנוסף, נטען כי במכתב ההתראה שנשלח לנתבע התובעת לא ביקשה התנצלות אלא רק פיצוי כספי והוא מלמד על כוונתה להתעשר על חשבוננו של הנתבע. לבסוף הוא ציין כי ההלכה המנחה שיצאה תחת ידו של בית המשפט העליון קובעת כי לא ניתן לתבוע בגין כל תגובה או התבטאות בפייסבוק, אחרת בתי המשפט יוצפו ויש להימנע מכך.

12. הסרטון הוצג במהלך הדיון ולאחר צפייה בו נוכחתי כי רואים בו את פניה של התובעת. בא-כוח הנתבע התנגד להצגת הסרטון בטענה כי הוא לא הוגש לתיק במועד וכי הצגתו פוגעת בהגנה של הנתבע.

דיון והכרעה

13. לאחר ששמעתי את טענות הצדדים, אני מחליטה לקבל את התביעה. להלן אפרט את הנימוקים לכך.

14. טרם אעבור לבחון את הדברים לגופם, אקדים ואומר כי אני דוחה את התנגדותו של הנתבע להצגתו של הסרטון. אין בטענת הנתבע כי הדבר פוגע בהגנתו כל ממש. ראשית, הסרטון הוזכר בכתב התביעה ובתצהיר גילוי המסמכים מטעם התובעת(הגם שלא צורף הדיסק של הסרטון לתיק אך צויין כי יוגש בנפרד). שנית, הנתבע בעצמו מכיר את הסרטון. הוא אף הסתמך על הסרטון בכתב ההגנה ובסיכומים מטעמו וטען כי פניה של התובעת לא נראים בו בבירור (ראו סעיפים 11, 12, ו-30 לכתב ההגנה וכן עמ' 2 ש' 5-2 וש' 25-22 לפרוטוקול מיום 23.12.2020).

15. הנתבע התמקד בטיעוניו כי הפרסום אינו מהווה לשון הרע ולא טען לקיומה של הגנה בהתאם לחוק. מכאן כי פסק הדין יתמקד בשאלה זו בדבר היות הפרסום המיוחס לנתבע כפרסום המהווה לשון הרע.

16. על פי הוראת סעיף 1 לחוק איסור לשון הרע, פרסום הינו בגדר לשון הרע אם הוא עלול להביא לאחד מאלה:

- (1) "להשפיל אדם בעיני הבריות או לעשותו מטרם לשנאה, לבוז או ללעג מצדם;
- (2) לבזות אדם בשל מעשים, התנהגות או תכונות המיוחסים לו;
- (3) לפגוע באדם במשרתו... בעסקו, במשלח ידו או במקצועו;
- (4) לבזות אדם בשל גזעו, מוצאו, דתו, מקום מגוריו, גילו, מינו, נטייתו המינית או מוגבלותו"

בית משפט השלום בעפולה

תא"מ 20-01-63355 יוסף נ' גסולקר ואח'

תיק חיצוני:

1

2

17. פרסום מוגדר בסעיף 2 לחוק כדלקמן:

3

"(א) פרסום, לענין לשון הרע - בין בעל פה ובין בכתב או בדפוס, לרבות ציור, דמות, תנועה, צליל וכל אמצעי אחר.

4

5

(ב) רואים כפרסום לשון הרע, בלי למעט מדרכי פרסום אחרות:

6

(1) אם היתה מיועדת לאדם זולת הנפגע והגיעה לאותו אדם או לאדם אחר זולת הנפגע;

7

8

(2) אם היתה בכתב והכתב עשוי היה, לפי הנסיבות להגיע לאדם זולת

9

הנפגע"

10

11

18. כן יצוין כי אין מניעה עקרונית להחיל את דיני לשון הרע על פרסומים ברשת האינטרנט. כך,

12

בע"א 1622/09 גוגל ישראל בע"מ נ' חב' ברוקרטוב (1.7.2010), הדגיש כב' המשנה לנשיאה,

13

השופט א' ריבלין בהקשר זה כי:

14

15

"זכות הקיימת במרחב הפיזי – קיימת גם במרחב הווירטואלי. כך לגבי

16

זכויות קנייניות וכך לגבי הזכות לשם טוב. תחולתו של הדין פורסת עצמה

17

גם על פרסומים ופעולות הנעשות ברשת האינטרנט, והדבר ברור. אין כל

18

מניעה עקרונית כי פרסומים באינטרנט המוציאים דיבתו של אדם יקימו

19

אחריות בגין עוולת לשון הרע".

20

21

19. כאמור, לאחר שהסרטון הוצג לי נוכחתי כי רואים בו את פניה של התובעת(עמוד 2 לפרוטוקול

22

מיום 23.12.20 שורות 28-29). לפיכך ברור גם כי התגובות לסרטון בגנותה של התובעת ובהן

23

גם הפרסום המיוחס לנתבע, מזוהים עמה. לפיכך, אני קובעת כי יסוד הפרסום מתקיים

24

בעניינינו. מדובר בפרסום בכתב של תגובה ברשת הפייסבוק שנועד להגיע לאדם זולת התובעת

25

והגיע בפועל לרבים, וכאשר ברור כי הדברים שנכתבו מיוחסים לתובעת.

26

27

20. אזכיר כי הפרסום שפרסם הנתבע הוא "בת של אלף זונות... שתתפגר... מישהו צריך להזכיר

28

לכלבה שהוא זה שמשלם לה את המשכורת..."

29

30

21. הבחינה אם יש בפרסום משום לשון הרע נערכת לפי מבחן אובייקטיבי, ולא על פי כוונת

31

המפרסם או האופן בו הגורם בעניינו נעשה הפרסום הבינו את תוכנו. בהקשר זה הדגיש כבוד

32

השופט מלץ בע"א 740/86 תומרקין נ' העצני, פד"י (מג" 333 (2) 1989), בעמ' 338, כי "ההלכה

33

היא, שאין חשיבות לשאלה מה הייתה כוונתו של המפרסם מחד גיסא, ואין חשיבות לשאלה

34

כיצד הבין את הדברים בפועל מי שקרא את הדברים מאידך גיסא. המבחן הקובע הוא, מהי,

35

לדעת השופט היושב בדיון, המשמעות, שקורא סביר היה מייחס למלים". באופן דומה ציין

36

כבוד המשנה לנשיאה (כתוארו אז) השופט ריבלין בעניין אילנה דיין (בסעיף 83), כי "בבחינת

37

קיומה של לשון הרע יתחשב בית המשפט בדרך שבה נתפס הפרסום בעיני האדם הסביר.

בית משפט השלום בעפולה

תא"מ 20-01-63355 יוסף נ' גסולקר ואח'

תיק חיצוני:

1 זהו מבחן אובייקטיבי, המעמיד עצמו על האופן שבו האדם הרגיל היה מבין את הפרסום...".
2 כמו כן, בע"א 89/04 ד"ר יולי נודלמן נ' שרנסקי (4.8.2008) (להלן: "עניין שרנסקי") [הדגישה
3 כבוד השופטת א' פרוקצ'יה (בסעיף 18) כי "לצורך גיבוש עולה בגין לשון הרע, אין צורך
4 להוכיח כי אדם בפועל הושפל או בזהה. די שהפרסום עלול היה להביא לתוצאה כזו" [ההדגשה
5 במקור – מ.ג.מ.].

6
7 22. בהקשר זה של קללות וגידופים אפנה לדבריו של כב' השופט א' ריבלין ברע"א 10520/03 בן
8 גביר נ' דנקנר (12.11.2006): "סינון קללה כלפי אדם, קבל עם ועדה, עלול לבזותו עד-מאד,
9 ועל כן להוות משום 'לשון הרע'. עם זאת, לא כל גידוף, ולא בכל הנסיבות, יקים עילת תביעה
10 מכוח חוק איסור לשון הרע".

11
12 23. מסקירת הפסיקה עולה כי השאלה אם קללות וגידופים מהווים לשון הרע תלויה נסיבות והיא
13 נבחנת בהתאם לטיב ההתבטאות, קהל השומעים, זהות התובע והנתבע וההקשר בו נאמרו
14 הדברים.

15
16 24. באופן מדגמי בלבד אפנה הן לפסקי דין בהם הכירו בתי המשפט בקללות וגידופים כלשון הרע
17 והן לפסקי דין בהם הטענה נדחתה.

18
19 25. פסק הדין המנחה בהקשר זה הוא ע"א 534/65 דיאב נ' דיאב, פ"ד כ(2) 269. בעניין דיאב נקבע
20 כי הטחה של יו"ר מועצת תמרה בסגנון, בנוכחות מספר תושבי הכפר "הסתלק מכאן, כלב בן
21 כלב, נביא שקר שתום עין" היא התבטאות שמהווה לשון הרע. בית המשפט דחה שם את טענות
22 הנתבע כי הדברים שאמר היו לכל היותר קללות המוניות וגידופים. בת"א 18676/01 ביאדסה
23 תאופיק נ' חמדאן פריד (10.3.2005) קבע בית המשפט כי כינויו של התובע "בן זונה" מהווה
24 לשון הרע תוך שהוא דוחה את טענת הנתבע לפיה אין המדובר בלשון הרע בשל שכיחות השימוש
25 בביטוי. בע"א 49010-09-11 שגיא נ' ברקוביץ (27.2.2012) נקבע כי קריאתו של המשיב כלפי
26 המערער בעת שהוא שהה בפגישה עסקית "אתה והחברים הקוקסינלים שלך" מהווה לשון
27 הרע משום שמבחינה אובייקטיבית הדברים שנאמרו היו עלולים להשפיל את המערער ולבזות
28 אותו: "גם אם אין להניח שהיה בדברים שהמשיב השמיע כדי לגרום לאורחיו של המערער לחשוב
29 שיש למערער קשר כלשהו לקהילת הקוקסינלים, הרי שהסיטואציה, מנקודת מבט אובייקטיבית,
30 הייתה מבהה ומשפילה, ובוודאי שהדברים שנאמרו על ידי המשיב היו "עלולים" (כלשון [סעיף 1 לחוק](#)
31 [איסור לשון הרע](#), תשכ"ה – 1965) להשפיל את המערער ולבזותו בפני אורחיו.. "

32
33 26. לעומת זאת, בת"א 1013/98 אלמליח נ' יפרח (12.8.2002), שם הוכח שהנתבע הטיח כלפי
34 התובעת קללות בוטות כגון "זונה" ו"מזדיינת", נפסק כי למרות שהביטויים שהשמיע הנתבע
35 הם בוטים, גסים ומעידים על חוסר תרבות, לא מדובר בלשון הרע. זאת משום שלא היה מדובר

בית משפט השלום בעפולה

תא"מ 20-01-63355 יוסף נ' גסולקר ואח'

תיק חיצוני:

בפרסום שהופץ ברבים, איש לא ייחס לתובעת את כינויי הגנאי כפשוטם והמדובר בהתפרצות גסה ומכוערת ותו לא, ובהתאם נדחתה התביעה. בת"א 1537/08 כהן נ' גורן (13.9.2009) נבחנה בין היתר התבטאות שהטיח הנתבע בתובעת כאשר צעק לעברה במעמד הורים, תלמידים ועובדי אורח "את עוד תחזירי את הכסף לעירייה, חתיכת שרמוטה". נפסק כי זהו ניבול פה חמור וגסות רוח אולם לא מעבר לכך. בת"א 1594/06 עטיה ברהם נ' בניטה (23.11.2008) נפסק כי ביטויים כמו "זונה", "משוגעת" ו"אני אשתין עליך" כאשר הם נאמרים בשעת ריב וכעס "אינם מובנים בדרך כלל כאמירה עובדתית, במבחן האדם הסביר. ככאלה, הם מעידים יותר על אומר הדברים, מאשר על נשוא הדברים. אין בהם משום פגיעה בשם הטוב, במובן חוק איסור לשון הרע". בפסק הדין שניתן לאחרונה בת"א 28604-05-19 בן שטרית נ' בן עוזרי (29.10.2020) קבע בית המשפט כי נסיבות האירוע מלמדות שהקללות שהטיח הנתבע בתובע התפרשו ככאלה ולא כאמירות עובדתיות לגביו ובהתאמה, כי אין בהן פגיעה בשמו הטוב. בית המשפט הוסיף שם כי הדבר נכון ביתר שאת מקום בו חילופי הגידופים היו הדדיים.

27. גם בספרות הובעה הדעה כי פרסום אשר מייחס לאדם תכונות אופי שליליות עשוי להוות לשון הרע, כפי שמסביר המלומד אורי שנהר, דיני לשון הרע, תשנ"ז-1997 בעמ' 131 (להלן: "שנהר"). לדבריו "קללות וגידופים המופנים כנגד אדם עלולים להשפילו ולבזותו בעיני הבריות לא פחות ואולי אף יותר מפרסומי לשון הרע אחרים". אולם הוא מוסיף ומציין (שם) כי "קללות וגידופים מהווים לצערנו חלק מהחיים החברתיים במדינה, ולפיכך קיים חשש שהכרה שיפוטית גורפת בגידופים כב"לשון הרע" תביא להצפת בתי המשפט בתביעות שזו עילתן. זאת ועוד: ככל שהשימוש בגידופים שכיח יותר, כך נעשית פגיעתם לקשה פחות, עד כי אמירת גידופים מסוימים בנסיבות מסוימות לא תגרום עוד לפגיעה ממשית. האיזון המתחייב מהשיקולים שתוארו לעיל מצא את ביטוי בפסיקה, אשר הביעה נכונות עקרונית להכיר בגידופים כבלשון הרע וזאת במקרים בהם הכרה זו תהיה מוצדקת לאור נסיבות פרסום הגידופים".

28. לטעמי, בענייננו, בחינה אובייקטיבית של הפרסום מביאה למסקנה כי הוא מהווה לשון הרע. שכן, יש בנסיבות בהן פורסמו הדברים כדי להשפיל ולבזות את התובעת בעיני הבריות. הפרסום נעשה ללא כל היכרות בין הצדדים ופורסמו כתגובה על סרטון בו מופיעה התובעת. עוד אני קובעת כי הפרסום לא נעשה בתום לב והוא חרג מתחום הסביר. אני דוחה גם את הטענה כי הפרסום נעשה "בעדנא דריתחא". הנתבע לא היה צד לאירוע המתועד בסרטון ואין לו שום קשר אליו ועל כן לא ברור על מה "רתח דמו". לצד זאת, ומהטעמים שלעיל, אני דוחה את טענתו של הנתבע כי מדובר בזוטי דברים.

בית משפט השלום בעפולה

תא"מ 20-01-63355 יוסף נ' גסולקר ואח'

תיק חיצוני:

29. במסגרת פסיקת הפיצויים על פי סעיף 7א לחוק על בית המשפט להביא בחשבון, בין היתר, את היקף הפרסום, מהותו ואת אופי הפגיעה הנטענת בתובע [ראו רע"א 4740/00 אמר נ' יוסף, פד"י נה(5) 510, (בסעיף 17 לפסק הדין)].

30. הפרסום נעשה ברשת הפייסבוק ולכאורה זכה לחשיפה גבוהה. אך לצד זאת, מדובר באירוע משנת 2017 ועברה תקופה לא מבוטלת על הגשת התביעה. כמו כן בעקבות הסרטון פורסמו תגובות רבות שלא החמיאו לתובעת והיא בחרה להגיש תביעה רק נגד שניים מהמגיבים. זאת ועוד, הנתבע טען בכתב הגנתו כי הפרסום נמחק על ידו. בשים לב למכלול השיקולים אני מחייבת את הנתבע לפצות את התובעת בגין הפרסום בסך של 10,000 ₪.

סוף דבר

31. אני מחייבת את הנתבע מס' 2 לשלם לתובעת סך של 10,000 ₪. בנוסף, ישלם הנתבע הוצאות משפט ושכ"ט עו"ד בסך כולל של 2,500 ₪.

32. הסכומים ישולמו תוך 30 יום מהיום, אחרת ישאו הפרשי הצמדה ושריבית כחוק מהיום ועד מועד התשלום בפועל.

ניתן היום, י"ד טבת תשפ"א, 29 דצמבר 2020, בהעדר הצדדים.

מאגידה ג'ובראן מורקוס, שופטת

